

постройки, отъ които можеха да обстрѣлватъ анфиладно неприятелскитѣ окопи.

Тѣй като въздигнатитѣ отъ Руситѣ укрѣпления имаха едно възвишение отъ 4 метра, то Турцитѣ не успѣха да се запазятъ отъ неприятелския огънь, вслѣдствие на което находящитѣ съ въ Башъ-табя войски не можаха вече да получаватъ деня храната си отъ лагера, дѣто бѣха кухнитѣ, а имъ я носѣха нощѣмъ. Понеже тѣзи войски трѣбваше да бждатъ винаги на щрекъ, то тѣ се изнуряваха твърдѣ много, вслѣдствие на което ставаше необходимо да се смѣняватъ двата баталиона, както и командиря на укрѣплението, веднажъ на всѣки 24 часа. Между баталионитѣ въ дивизията на Адилъ паша се установи еденъ редъ за тази смѣна.

Войниците отъ двѣтѣ армии бѣха толкова близко едни до други, щото поцѣкога си подхърляха сухари. Нѣкои ромжнски войници, които знаяха по нѣколко турски думи, влизаха въ разговоръ съ турскитѣ войници. Тѣзи послѣднитѣ, макаръ и съсипани отъ умора и работа, запазваха такава непоколебима самонадѣяностъ, щото внушаваха страхъ на неприятеля. При всичко че на нѣкои мѣста се намираха на 7 до 8 крачки разстояние отъ Турцитѣ, Ромжнитѣ и Руситѣ не се осмѣляваха да направятъ послѣденъ пристѣпъ на открито.